

MATKARAPORTTI ISLANNIN YLIOPISTOSTA SYKSY 2004 - NORDPLUS

Timo Schalkowski
schalkow@hytti.uku.fi

Kuopion yliopisto, tietojenkäsittelytiede, ohjelmistotekniikan koulutusohjelma TKO3

Aluksi

Muutamia huomioita tästä vaihtoraportista. Olen ilmoittanut rahasummat sekä islannin kruunuina että euroina, vaihtokurssina olen käyttänyt 1 euro = 80 islannin kruunua. Ennen matkalle lähtöä kannattaa tarkastaa sen hetkinen kurssi ja vertailla hintoja sen perusteella. Raportissa käyttämäni ”kävelymatka” voi toisinaan olla melko pitkäkin niin ajallisesti kuin matkanakin. Olen tehnyt reissustani nettisivuston joka tätä kirjoittaessa löytyy osoitteesta <http://timmo.kapsi.fi/islanti/>. Mikäli osoite muuttuu sivut löytyvät hakukoneella.

Lähtövalmistelut

Päätös vaihtoon lähtemisestä kypsyi vuoden 2004 keväällä. Opintoja oli kertynyt jo kiitettävään tahtiin joten ajatus vaihdosta lähdöstä oli vahvasti mielessä, varsinkin kun yliopisto tarjoaa siihen rahoituksen puolesta hyvät puitteet. Internet oli oiva apuväline selvittäessä erilaisia vaihtoehtoja. Yleensä ulkomaiset yliopistot vaativat englannin kielikokeen suorittamista mutta Nordplus-ohjelmassa kielikokeita ei vaadita. Lisäksi Islanti on aina kiehtonut käymään, joten valinta oli helppo. Muissa pohjoismaissa oli myös tullut käytyä useampaankin kertaan mutta Islanti, kuten tavallista, oli jäänyt vielä näkemättä. Aluksi katselin Akureyrin yliopiston tarjontaa mutta niin pieni paikka ei välttämättä kiehtonut niin paljoa kuin Reykjavík. Vielä kun Reykjavíkin yliopiston kurssitarjonnasta löytyi sopivat englanniksi opetettavat kurssit oli valinta selvä. Islannissa tietojenkäsittelytieteen opetusta antavat Islannin yliopisto, Reykjavíkin yliopisto sekä Akureyrin yliopisto. Akureyrin koulutusohjelma on täysin englanninkielinen.

Lähtösuunnitelmia varten löysin Internetistä joitakin vaihtoraportteja sekä muuta hyödyllistä tietoa vierasta maata varten. Paperisota yliopistojen kanssa oli yllättävän yksinkertainen toimenpide. Islantilaisten kanssa kannattaa opetella siihen, että papereita joutuu odottelemaan eikä niitä välttämättä saa vielä toisellakaan kysymällä. Jätin vielä option auki olla Islannissa pitempääkin kuin vain syyslukukauden joten hankin pelkästään menolipun. Suoria lentoja Islantiin Suomesta on tarjolla vain muutamina viikkoinan vuodessa, tällä kertaa kävi tuuri ja 27.8.2004 lensin suoralla lennolla Helsinki-Vantaalta Keflavikiin. Tätä ennen kävin KELAlla irtisanomassa itseni Suomen sosiaaliturvan piiristä jotta pääsen vastaavan piiriin Islannissa. Lisäksi matkassa oli pohjoismaisen muuttokirja Maistraatista. Lentoliput sain Kilroylta noin 250 euron hintaan.

Palasin vaihdosta joulukuussa. Suoria lentoja Suomeen ei ollut joten otin Iceland Express halpalentoyhtiön lennon Kööpenhaminaan ja sieltä Blue1 lennon Helsinkiin. Vaikka jouduinkin viettämään yhden yön Kööpenhaminassa hostellissa tuli reissu kokonaisuutena halvemmaksi kuin perinteisillä lentoyhtiöillä (Finnair/Icelandair). Mikäli tietää päivämäärät hyvissä ajoin ennakkoon kannattaa liput varata halpalentofirmoista, Iceland Express lensi syksyllä 2004 halvimmillaan 10 eurolla suuntaansa Kööpenhamina - Keflavik reitillä. Koneissa oli runsaasti tilaa joten halvalla saattaa selvittää myös marssimalla lentokentän toimistoon, toisaalta stand by/extreme matkustaminen ei ole ehkä paras tapa vaihto-opiskelijalle, varsinkin jos on eksakti päivä jolloin pitäisi olla perillä. Kööpenhaminan kautta mennessä suosittelen majoitukseen Danhosten Amageria mikäli joutuu odottamaan lentoa yön yli. Yksi vaihtoehto on myös mennä laivalla Tukholmaan josta pääsee junalla suoraan Kööpenhaminan lentoasemalle, usein tämä on halvempi vaihtoehto kuin lento Suomesta. Hieman erilaisen tavan matkustaa tarjoaa suht edullinen laiva joka menee Norjan Bergenistä

Färssaarten kautta Islannin itärannikolle. Tällöin joutuu yöpymään Färssaaren Torshavnissa yhden tai kaksi yötä. Islannin itärannikolta voi ottaa Reykjavikiin joko bussin tai lentokoneen (Air Iceland).

Alkuaika

Islantilainen kv-yksikkö oli osoittanut minulle majoituksen joka täytyi vahvistaa tulopäivän kera soittamalla vuokraemännälle. Tämän olin hoitanut muutaman viikon ennakkoon ennen lentoa soittamalla ranskalaiselle vuokraemännälle. Tämä vakuutti tietenkin kaiken olevan kunnossa ja toivotti tervetulleeksi. Keflavikin lentokentällä ajattelin varoittaa häntä etukäteen, että olisin noin tunnin kuluttua perillä kunhan bussi ajaa lentokentältä kaupungin keskustaan, jossa majoitus sijaitsee. Vuokraemäntä oli kuitenkin jättänyt kirjaamatta mihinkään että olen tulossa kyseisenä päivänä. Islannissa ei ole juurikaan vuokra-asuntoja vaan vaihto-opiskelijat majoitetaan majataloihin jotka toimivat kesäisin matkailijoiden hotelleina. Minulle osoitettu majapaikka oli juuri tällainen ja toki se oli buukattu täyteen turisteja. Siispä tilanne oli klassinen 'vieraassa maassa vailla majapaikkaa'. Perille päästyäni vuokraemäntä löysi soittokierroksen jälkeen vapaata tilaa eräästä toisesta majatalosta jossa jouduin viettämään pari ensimmäistä yötä.

Ensimmäinen toimenpide Islantiin menijällä on hankkia paikallinen henkilötunnus 'kennitala'. Ilman sitä ei pysty rekisteröitymään yliopistoon eikä tekemään juuri mitään muutakaan kuten vuokraamaan videota tai palauttamaan väärän kokoista vaatetta kauppaan. Numeron saa odottaessa väestörekisterikeskuksesta 'Hagstofa Islands', se on kävelymatkan päässä keskustasta. Samassa paikassa otetaan vastaan myös pohjoismainen muuttokirja. Sosiaaliturvan piiriin ei tarvitse erikseen ilmoittautua vaan esimerkiksi lääkäriin pääsee kunhan on hankkinut islantilaisen henkilötunnuksen.

Asuminen

Islannissa ei ole juurikaan vuokra-asuntoja edes opiskelijoille vaan on tavallista että asunto ostetaan heti siinä vaiheessa kun asunnon tarve ilmenee. Pankit eivät myöskään edellytä säästämistä tai muuta pääomaa, asunnolainaa saa 100% ilman sen kummempia vakuuksia. Islantilaisilla on myös tapana jättää yleisesti vuokrat maksamatta joten vuokraaminen ei ole mitenkään suosiossa. Toisaalta tämän syyn takia ne harvat vuokra-asunnot mitä löytyy, vuokrataan mielellään ulkomaalaisille.

Reykjavíkissa on vain yksi yliopisto-opiskelijoille tarkoitettu asuntola ja sinne majoitetaan yleisesti amerikkalaiset opiskelijat, islantilaiset eivät mielellään poliittisista syistä ota amerikkalaisia asumaan majataloihinsa. Asuinpaikkani oli Reykjavikin ydinkeskustassa sijaitseva Guesthouse Aurora. 26000 islannin kruunun hinnalla (325 euroa) sain noin kahdeksan neliön huoneen ja käyttööni yhteisvessan/suihkun sekä todella pienen keittiön. Majatalo oli kolmessa kerroksessa ja yhteensä meitä majoittui 11 opiskelijaa, kolme Ranskasta, kolme Saksasta, kaksi Suomesta sekä yksi Liettuasta, Tanskasta ja Ruotsista.

Useilla oli vuokraemännän kanssa isojakin ongelmia. Tämä majoitti talon kellarissa ex-miestään joka osasi pelkästään ranskaa. Jostain syystä mies ei tullut toimeen talossa asuneiden ranskalaisten kanssa, eikä oikein kenenkään muunkaan. Esimerkkeinä voidaan mainita tapaukset joissa mies lukitsi kellarin televisiohuoneeseen kaksi opiskelijaa, onneksi

toisella sattui olemaan mukanaan puhelin jolla pystyi soittamaan jonkun avaamaan oven, ikkunaakaan kun kellarissa ei ollut. Toisessa tapauksessa mies heitti pesukoneesta ranskalaisen vaihto-opiskelijan vaatteet pitkin takapihaa. Tämän jälkeen vuokra-emäntä ymmärsi tilanteen ja passitti miehen jonnekin muualle. Yliopistolla pitempään opiskelleet kertoivat miehen kanssa olleen hankaluuksia ennenkin, eräässä tapauksessa tilanne oli kehittynyt nyrkkitappeluksi miehen varastaessa jonkun vaihtarin oluita jääkaapista. Meillekin kävi muutama tapaus jossa ruokaa oli hävinnyt.

Pesukoneen käytöstä täytyi maksaa erikseen vuokraemännälle. Tämä kuitenkin pyysi jokaiselta eri summan pesuista, perusteita tälle ei löydetty vaikka niitä pyydettiin. Talossa oli mahdollista saada käyttöön myös lankapuhelin halutessaan, en tätä ottanut ja jälkepäin se vaikutti hyvälle ratkaisulle, eräs nimittäin sai 45000 kruunun laskun puheluista vaikka ei ollut soittanut ensimmäistäkään, vuokraemännän laskutusjärjestelmät olivat hieman vanhahkoa tekniikkaa. Minkäänlaista vuokrasopimusta ei asunnosta tehty mutta maksetusta vuokrasta sai sentään käsikirjoitetun kuitin. Toisaalta sopimuksettomuus oli hyvä asia siinä mielessä että suunnittelimme vuokranmaksulakkoa häätääksemme kellarissa asustavan ranskalaisen, näin järeitä keinoja ei kuitenkaan tarvittu asuinrauhan palauttamiseksi.

Kokonaisuutena asunto oli kuitenkin tarpeita vastaava ja erityisen hyvänä näen asumisen muiden vaihtareiden kanssa. Negatiivista oli ehkä ranskalaisten (sekä vuokraemännän, kellarissa asuvan miehen että vaihtareiden) käytös joka oli useasti muista melkoisen välinpitämätöntä. Mutta jokaisessa kulttuurissa on omat tapansa. Hintatasoltaan asuminen vastasi kaupungin keskiarvoa.

Asunnolta oli noin 15 minuutin matka yliopistolle ja viiden minuutin matka keskustan palveluihin. En käyttänyt paikallisbussia kertaakaan ja yleensä vaihtarit majoitetaankin kävelyetäisyydelle yliopistosta ja kaupungin keskustasta. Mikäli bussia tarvitsee kannattaa hankkia kuukausikortti, käteisellä maksettaessa kannattaa varata tasaraha sillä kuski ei anna vaihtorahaa. Yhden bussimatkan hinta oli 2004 220 islannin kruunua (2.75 euroa).

Opinnot

Islannin yliopisto tarjoaa vaihto-opiskelijoille Islanti-opintoja, valitsin näistä islannin kielen peruskurssin sekä islantilaisen kulttuurin kurssin. Kieltä opiskeltiin kahtena päivänä viikossa parin tunnin ajan kerrallaan. Kulttuurikurssi oli perjaisin neljän tunnin jaksona. Islannin kielestä voi ottaa enimmillään kolme kurssia joka ei vielä juurikaan rajoita muuta opiskelua. Kurseja saisi ottaa vain tietyn maksimimäärän per lukukausi mutta vaihto-opiskelijoilla tämä rajoitus on lähinnä nimellinen. Oman alan opinnoista valitsin tietojenkäsittelytieteen englanniksi opetettavia kurseja.

Islannin kielikurssi antoi hyvät perusteet kielestä ja loppuaikoina sillä pärjäsin jo tietyissä tilanteissa. Islannin kieli on sen verran vaikea, että sen opettelu vie parhaimmillaankin vuosia aikaa, joten kovin syvälle ei siihen pääse kiinni. Tenti oli kohtalaisen vaikea mutta sain sen kuitenkin läpäistyä. Kurssilla piti lisäksi kirjoittaa kymmenkunta ainetta sekä tehdä muita harjoituksia. Kirjoja täytyy ostaa ainakin yksi, mielellään kaksi tai kolme. Kulttuurikurssilla ei ollut tenttiä vaan kurssin läpäisyyn vaadittiin 10-sivuinen tutkielma jostain ennalta sovitusta, Islantia koskettavasta aiheesta. Aiheita oli laaja skaala aina taiteesta ja kulttuurista

politiikkaan. Tein oma tutkielmani Islannin ympäristökysymyksistä. Kulttuurikurssilla tutustutaan myös moniin museoihin ja muihin lähialueen paikkoihin, jokaiselle löytynee kiinnostavia luentoja. Luentopakkoa ei kuitenkaan ollut.

Tietojenkäsittelytieteen kurssit olivat huomattavasti vaativampia kuin Kuopiossa ennen matkaa suorittamani kurssit. Kurseilla joutui ostamaan yhteensä neljä kirjaa, yhden kirjan hinta pyöri sadan euron hujakoilla joten niihin piti budjetoida huomattavasti rahaa. Islannissa ei ole samanlaista kirjastojärjestelmää kuin Suomessa ja lisäksi kirjoja tuli käyttää myös tentissä. Tämän takia kirjojen hankinta oli pakollinen toimenpide. Kirjat ovat Islannissa todella kalliita joten ne kannattaa yrittää hankkia käytettynä mikäli mahdollista, kurssin opettaja yleensä tietää mistä kirjoja kannattaa kysellä. Myös netin kautta tilaaminen voi olla vaihtoehto mutta EU:n ulkopuolisena maana saattaa joutua maksamaan tullia. Kurseilla joutui tekemään esitelmiä sekä pitämään esityksiä. Tämän lisäksi oli ryhmätöitä sekä viikottaiset harjoitukset, jotka palautettiin opettajalle sähköpostilla.

Opiskelin kahdella tietojenkäsittelyn kurssilla. Toinen käsitteli käyttöliittymien suunnittelua ihmisen käyttäytymismalleja mukailien (Human computer interfaces) ja toinen perehtyi hajautettujen järjestelmien sekä tietokantojen suunnitteluun (Databases and distributed systems). Luennonpitäjät olivat hyvin ammattitaitoisia niin itse asian kuin opetustaitojenkin puolesta. Tätä kirjoittaessa minulla ei ole tietoa hyväksilukemisesta Kuopiossa mutta oletan kurssien menevän syventäviin tietojenkäsittelyn opintoihin.

Islannissa kurssit kestävät koko lukukauden ja sen jälkeen on tenttijakso joka on noin kolmen viikon mittainen. Viimeinen tentti oli merkitty 22.12. kohdalle ja tämä hankaloitti usean vaihto-opiskelijan kotimatkaa joululomalle, myös minun. Siinä missä Kuopion yliopistossa tentin saa siirrettyä laitoksen johtajan suostumuksella täytyi Islannissa kerätä allekirjoitus jokaiselta kurssille osallistuneelta jonka jälkeen tiedekunnan hallinto käsitteli asian kokouksessaan. Vaikka kaikki kurssin opiskelijat antoivat suostumuksen tentin aikastamiseksi, käyttivät hallinnon opiskelijajäsenet (joista yksikään ei ollut ko. kurssilla) veto-oikeutta ja estivät tentin siirron. Perusteena oli kuuleman mukaan se että sen jälkeen kaikkia tenttejä siirrettäisiin aina (mitä se haittaa jos kaikki sen kuitenkin hyväksyvät niin kurssilaisista kuin opettajistakin??). Tässä tilanteessa yliopistosta löytyi sen verran joustoa että tentti saatiin pidettyä vaihto-opiskelijoille eri aikaan kuin muille kurssilaisille. Myös yliopiston henkilökunta ihmetteli, sekä pahoitteli, vallitsevaa jäykkää ja byrokraattista järjestelmää.

Kaikki islantilaiset puhuvat sujuvaa englantia joten asioiden hoitamisessa ei ole mitään vaikeuksia. Yleensä kaikki viralliset paperitkin löytyvät englannin kielellä joten vaikeuksia ei pitäisi ilmetä. Suurin osa on myös opiskellut koulussa tanskaa, joten ruotsin kielellä saattaa tulla myös toimeen.

Yliopistolla on hyvät tietoliikenneyhteydet, opiskelijat saavat käyttäjätunnuksen jolla pääsee kirjautumaan kaikkiin kampuksen Windows-koneisiin. Suurimmalla osalla opiskelijoista on oma kannettava jolla pääsee verkkoon langattomasti koko kampuksen alueella. Langaton verkko on myös laajasti saatavilla ympäri Reykjavíkiä. Tulostaminen yliopistolla on pääsääntöisesti maksullista, krediittejä saa ostaa luottokortilla verkkopalvelusta taikka käteisellä opintotoimistosta. Kampukselta saattaa löytää myös tulostimen joka ei ole maksullisen verkon piirissä. Yhden A4-tulosteen hinta oli 7 kruunua

(vajaa 9 snt). Yliopisto tarjoaa opiskelijoille sähköpostin joka ainakin itselläni oli toiminnassa vielä puoli vuotta opiskelujen jälkeenkin.

Tuutorointi

Yliopistolta tullessa kutsukirjeessä oli maininta jotta saadakseen tutorin tulee lähettää sähköpostia tutoritoimintaa ohjaavalle taholle. Muistin koko asian vasta Islannissa kun ruotsalainen kämpikseni kertoi saaneensa tutorin tätä kautta, tosin hänellä tuutorointi sisälsi yhden kahvittelun tutorin kanssa joten tietoa tästä järjestelmästä ei ole sen enempää.

Islannissa ei varmasti saa mistään minkäänlaista tietoa ellei älyä kysyä sitä itse, tämän takia tuutorointi olisi ollut ehkä hyväkin juttu mutta koska itse sain selville kaikki tarvittavat asiat ilman, en sellaista varmaan olisi tarvinnutkaan. Suurin osa vaihtareista myös asuu muiden vaihtareiden kanssa, joten tukea tulee myös kanssaeläjiltä. Ainoa asia johon tuutoria olisi tarvittu oli lukujärjestysten löytäminen verkosta, lukujärjestysten nettisivustoa kun ei oltu jostain syystä käännetty englanniksi. Tästäkin selvisi kysymällä.

Vaihtojakson alussa pidettiin vaihtareille tervetuloilaisuus jossa yliopiston rehtori yms. tahot kävivät pitämässä puheensa ja sen jälkeen jaettiin käytännön tietoa. Vaihtareita oli yli 300 aloittamassa syksyllä 2004, suomalaisia oli useita kymmeniä joista osa oli jo toisen kerran vaihdossa Islannissa.

Sosiaalinen elämä

Sosiaalista elämää riitti koska asuin muiden vaihtareiden kanssa. Lähinnä sosiaalinen elämä rajoittuikin muiden vaihtareiden kanssa hengailmiseen. Islantilaiset ovat hyvin sulkeutunutta kansaa ja selvinpäin kontaktien saaminen puolin ja toisin on kovin harvinaista. Tämä tietysti on tavallaan harmillista, itselleni jäi vain muutama kontakti islantilaisiin reissun jälkeen, muihin vaihtareihin sitäkin useampi.

Yliopiston kv-yksikkö järjesti vaihtareille muutaman reissun katsomaan Islannin nähtävyyksiä, Gullfossin putousta, lammaserotusta, Geysirin kuumia lähteitä sekä muita kummallisuuksia. Muuta kontaktia kv-yksikköön ei ollutkaan koko vaihdon aikana. Reissuista piti maksaa nimellinen korvaus. Tein myös muiden vaihtareiden kanssa autoretkeä eri puolille Islantia.

Kaupunki

Reykjavíkia on sanottu Euroopan vilkkaimmaksi kaupungiksi yöelämän osalta ja uskon että se pitää paikkaansa. Islantilaiset eivät juhlita viikolla mutta perjantai- ja lauantaiyönä kaupungin keskusta muuttuu juhlapaikaksi, Suomesta vertausta samanlaisesta menosta voisi hakea vaikkapa vapusta. Turistioppaat jopa varoittavat etenkin amerikkalaisia villistä menosta joka saattaa tulla shokkina siihen tottumattomalle. Viikolla baarien tulee sulkea kello yhteen mennessä mutta viikonloppuna useat paikat ovat auki aamuun asti, ei ole olleenkaan harvinaista mennä jatkoille aamukymmeneltä. Olut on baareissa kallista (450-700 kruunua tuoppi, 5.6-8.75 euroa) ja kortilla maksaessa tuoppi maksaa (veronkiertosyistä) satasen enemmän kuin käteisellä. Useat ravintolatyöntekijät ovat töissä pimeästi. Useat kämpikseni työskentelivät baareissa ilman minkään valtakunnan verokorttia.

Reykjavíkin liikenne on äkkiseltään pienoinen shokki kuopiolaiseen trafiikkiin tottuneelle, vauhdit kohoavat kaupungin keskustassakin toiselle sadalle ja kilvanajo on yleistä. Äänimerkkiä käytetään myös ahkerasti joka kulmassa ja käänteessä. Tästä huolimatta jalankulkijalle annetaan tilaa huomattavasti paremmin kuin Suomessa. Maaseudulla vauhdit ovat todella kovia eikä valvontaa juurikaan ole. Autoilua varten kannattaa panostaa hetki paikallisia tapoja silmällä pitäen. Pääteidenkin silloilla on monesti vain yksi kaista, mäennyppylöissä kaistat erotetaan liikennemerkein ja teitä suljetaan usein maanjäristysten, lumen ja tulivuorenpurkausten takia.

Reykjavík on yksi turvallisimmista kaupungeista mitä tiedän. Monet ihmiset pitävät kaupungin keskustassakin ulko-ovet lukitsematta läpi yön, niin myös meidän talossa. Islannissa pienestäkin rikosesta, esimerkiksi näpistyksestä, voi saada kuvansa seuraavan päivän lehteen nimen kera. Päivän lehti muuten jaetaan jokaiseen talouteen ilmaiseksi joka päivä, sisällöltään lehti on Savon Sanomia hieman tasokkaampi, eli ei mikään ilmaisjakelutasoa oleva mainoslehti.

Ruuan hinta Islannissa on suunnilleen samalla tasolla kuin Suomessa. Liha on hieman kalliimpaa mutta omavaraisuudesta johtuen hedelmät ja vihannekset vastaavasti halvempia. Tavaravalikoima on hieman suppeampi kuin Suomessa mutta yleensä haluamansa löysi.

Islannista ei juurikaan uutisoida Suomessa. Silmiinpistävää oli islantilaisten yhteiskunnallinen aktiivisuus. Parlamenttitalolla oli lähes viikoittain tuhansien ihmisen laajuisia mielenosoituksia, kaupungille lähdetään marssimaan pienienkin asioiden vuoksi. Tämä asia yllätti täysin sillä Suomessa on tottunut siihen että asioista marmatetaan lähinnä lehtien yleisönosastoilla ja Intenetin keskustelupalstoilla.

Vinkkejä

Islannissa ei saa myydä olutta tai muita alkoholijuomia ruokakaupoissa vaan ne on haettava valtion monopolimyymälästä, joillain pienemmillä paikkakunnilla tämä on auki vain tunnin päivässä, joten ajoitus on tärkeää. Olut on Suomen hinnoissa mutta väkevien hinnat ovat tähtitieteelliset (Koskenkorva 0.5 litraa 27 euroa). Suomesta kannattaa siis viedä mukanaan alkoholia jos sitä uskoo tarvitsevänsä. Keflavikin tullissa ei saapuessani kysytty papereita tai tutkittu matkatavaroita, enkä kuullut niin käyneen kellekkään muulle Euroopasta saapuneelle. Suomalainen ei tarvitse Islantiin passia mutta henkilöllisyys on voitava todistaa jollain virallisella dokumentilla. Jotkut lentoyhtiöt sen sijaan voivat vaatia passin, joten se kannattaa hankkia.

Lentokoneiden painorajoitusten takia voi olla tarpeen lähettää tavaroita Islantiin postin kautta. Posti jaetaan Islannissa päivittäin suoraan kotiin ja paketikin tuodaan sisälle asti. Mikäli ei ole kotosalla paketin saapuessa, postimies käy tarjoamassa pakettia niin monta kertaa että vastaanottaja löytyy. Kannattaa myös selvittää mitä postissa saa lähettää ja mitä ei, tulli takavarikoi ranskalaiselle asuintoverille lähetetyt suklaat sillä elintarvikkeita ei Islantiin saa tuoda. Paketti viipyy lentorahtina matkalla kolmesta neljään päivää. Lähetin Islannista kirjani Suomeen halvempaan maarahtina ja ne viipyivät matkalla yli kaksi kuukautta, sen varaan ei siis kannata laskea.

Autonvuokraus on edullista turistisesongin ulkopuolella. Autoksi kannattaa valita dieselkäyttöinen maasturi kahdestakin syystä. Ensinnäkin diesel maksaa puolet bensa hinnasta joten vaikka auto kuluttaakin enemmän niin polttoainekulut ovat pienemmät. Toisekseen maasturilla pääsee paikkoihin joihin normaalilla henkilöautolla ei, monilla vuoristoteillä joutuu vesistöt ylittämään autolla kahlaamoja pitkin koska siltoja ei ole joten maasturi on näissä paikoissa pakollinen. Toisaalta vuoristoihin ei kannata lähteä seikkailemaan autolla tai muutenkaan ellei tiedä mitä on tekemässä. Vakuutus ei ole välttämättä voimassa F-kirjaimella merkityillä vuoristoteillä. Bensa on hieman halvempaa kuin Suomessa. Autovuokraamoista halvin oli Berg, hinnoista kannattaa tinkiä.

Monet vaihtarit tekevät osa-aikatoita baareissa tai hotelleissa, tuntipalkat lähtevät 800 kruunusta (10 euroa). Töitä saa niin verollisena kun pimeänäkin. Paikkoja kannattaa rohkeasti kysyä vastaantulevista paikoista, Islannissa on työvoimapula joten paikkoja riittää.

En onnistunut löytämään paikkaa jossa Visa-korttia ei hyväksyttäisi. Käteistä rahaa ei siis juurikaan tarvitse pitää mukana. Uskoakseni myös Visa Electron kortti hyväksytään joka paikassa. Kortin käytöllä välttää rahan nostosta perittävät kulut. Islantiin voi avata pankkitilin käymällä jonkin pankin konttorissa, tällöin saa myös Islantilaisen Visa Electron kortin. Rahan siirtäminen Suomen pankista Islantiin maksaa kuitenkin yli 20 euroa per siirto joten sitä ei kannata tehdä.

Vaihdon paras anti

Vaihtoon kannattaa ehdottomasti lähteä. Islanti jää monilta näkemättä vaikka muut Pohjoismaat olisikin käytyinä. Lukukauden mittainen vaihtojakso antaa maasta huomattavasti syvällisemmän kuvan kuin vaikkapa pikainen viikon loma. Reissun jälkeen saa runsaasti naurunaihetta kun lukee matkatoimistojen tai lehtien artikkeleita Islannista, virheitä löytää kun tietää itse kuinka asiat oikeasti ovat.